

наше
фентезі

Ольга Войтенко

У СВІТЛІ СВІТЛЯКІВ

книга третя
ТАМ, ДЕ ТИША

Львів
Видавництво Старого Лева
2021

УДК 821.161.2-31
В 65

Ольга Войтенко

В 65 У світлі світляків. Книга третя: Там, де тиша [Текст] : роман / Ольга Войтенко. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2021. — 496 с.

ISBN 978-617-679-916-0

У безмежно темному і засніженому світі загубити одне одного дуже легко. Та що там, у цій темряві можна загубити навіть самого себе. Вирушаючи у подорож, Єва-Ліза, Тім, Анна та Нік хочуть лише одного — знайти Макса. Та чи можливо знайти когось, коли не знаєш, де шукати, а супроти тебе — сама безмежність? Водночас чи можна залишатися на місці, коли десь далеко, там, де тиша, неодмінно мають бути відповіді? Щоправда, можливо, зовсім не ті, яких сподіваєшся...

УДК 821.161.2-31

© Ольга Войтенко, текст, 2021
© Ана Годісь, обкладинка, 2021
© Видавництво Старого Лева, 2021

ISBN 978-617-679-916-0

Усі права застережено

Для Аліси, Еміра, Віри, Анни-Софії, Дженні, Філіпа,
Даяни та Данієля, з надією, що вони виявляться
не «розумнішими» за нас, ні, тільки вмітимуть
більше любити одне одного і наш спільний дім

Тим, хто шукає в пітьмі

Заметіль жбурляла уривки простору та часу в різні боки, закручувала все навколо у чорно-білу мішанину з темряви та снігу й, здавалося, намагалася потопити у цій імлі цілий світ.

Раз за разом у навколишньому хаосі лунали перекування, схожі на ті, якими спілкуються кити у глибинах океанів. Ці вигуки рвучко хапав вітер, закручував у сніжки і кидав поміж гір та лісів. Серед вируючого у пільмі снігу годі було розгледіти хоч щось навіть на відстані витягнутої руки, проте то тут, то там на мить спалахувало блакитне чи біле світло.

— Ліворуч! — пролунав у Тімовому навушнику різкий вигук Ніка.

Але хлопець так занурився у власні думки, що навіть не встиг зрозуміти, хто і що йому кричить. Цієї ж миті прямісінько перед ними з темряви виринула

довжелезна біла лопать вітряка — і Нюх з відчайдушним криком метнувся вбік. Одразу по тому, збита Тімовим плечем, маленька сталева колібрі, що летіла поряд, втратила орієнтацію у просторі й пірнула до низу мініатюрною палаючою зіркою. Єва-Ліза рвучко відпустила хлопця і, тримаючись лише однією рукою, перекилилася вниз, щоб схопити пташку.

Зараз же, остаточно втративши рівновагу, Нюх

почав

падати.